

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
ระงับไฟในหัวใจด้วยจิตตภาวนา

(โยมมาจากโคราช) หลวงตาน้อยโคราชมาตั้ง ๕ ปี วัดศาลาทอง หัวทะเล นั้นปีหนึ่ง วัดสุทธจินดา ๒ ปี ทางอำเภอท่าช้าง อำเภอจักราช พอตี ๕ ปี แต่เที่ยวนี้ไปหมดเลย เราอยู่นั้นตั้ง ๕ ปี เที่ยวแหลกหมดเลย แต่ก่อนอำเภอมีน้อย เตียวนี้เขาตั้งอำเภอใหม่ เลยไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ ตอนเรียนหนังสือก็เรียน ออกปฏิบัติก็มาอยู่ เรียนหนังสือก็มาอยู่ที่นั่น แต่ก่อนดูเหมือนจะไปทุกอำเภอละมัง ทีนี้เวลาเขาตั้งอำเภอใหม่นี้เลยไม่ทราบว่าอำเภอไหนบ้างนะ แต่ก่อนอำเภอเก่าเราไปหมดทุกอำเภอ ๆ อย่างอำเภอพิมายนี้ก็ไป ไปหมดนั่นละ อำเภอจักราชนี้ตั้งทีหลัง ตั้งทีหลังหลายอำเภอ ที่มีตั้งเดิมก็อำเภอปักธงชัย สีคิ้ว สูงเนิน ปากช่อง มีมาตั้งเดิม ที่ตั้งใหม่จำไม่ได้นะ

พี่น้องทางโคราชเลี้ยงอยู่ ๕ ปี คนไม่ได้กินข้าว ๕ ปีตายเลยเข้าใจไหม ไม่มีเหลือ จนกระทั่งกระดูก นี่ยังมาเห็นหลวงตาอยู่นี้ก็เพราะได้รับเลี้ยงมาจากโคราชตั้ง ๕ ปี จะเรียกว่าพระโคราชเราจะผิดไปไหน อยู่โคราชเวลาหยุดเรียนหนังสือก็เข้าป่า เข้าไปหลายแห่ง แต่ก่อนกลางดงไม่มีบ้านมีเรือนอะไรละ มีแต่พวกกองไฟ เขาพริก เราไปเที่ยวทางนั้น ไม่มีบ้านมีเรือนแต่ก่อน มีเท่านั้นแหละ พอว่าง ๆ ก็ไปเที่ยวกรรมฐาน ชอบกรรมฐานอยู่นะ เรียนหนังสืออยู่กรรมฐานไม่เคยปล่อยวางนะ ไปอยู่ที่ไหนก็เหมือนกันพอว่างออกแล้ว พอว่างปิดโรงเรียนปีนี้ออกเลยไปเที่ยวกรรมฐาน มีเวลาแล้วค่อยมาเป็นประจำ พอหยุดเรียนแล้วก็ออกเลยละ ออกเตลิดเปิดเปิงจนกระทั่งบัดนี้ เข้าป่าเข้าเขาไปเรื่อย ๆ

นี้จะพากันไปไหนบ้างละ (ตั้งใจมาที่นี่) เออ ก็ดีละ บ้านเราเมืองไทยเราเป็นบ้านเมืองพุทธ ไปที่ไหนมีวัดมีวาอยู่ทั่ว ๆ ไป เราจะไปสงบอารมณ์ที่ไหน ๆ ก็ได้ ท่านว่าสมณานุจ ทสฺสนิ เอตมฺมงฺคฺลฺมฺตฺตมฺ ทานบอกว่าเป็นมงคลอันสูงสุด ได้เห็นสมณะ นี้เราก็มองเห็นสมณะ เห็นพระเจ้าพระสงฆ์ผู้ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็เจริญหู เจริญตา เจริญใจ เวลาฟังธรรมฟังธรรมก็เจริญหู ตาได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างก็เจริญทางตาเข้าสู่ใจ ได้ยินเสียงธรรมเสียงธรรมก็เจริญเข้าสู่ใจ เพราะธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องระงับดับไฟความยุ่งเหยิงวุ่นวายทั้งหลาย นอกจากนั้นไม่มีอะไรดับได้เลย

โลกจึงต้องมีธรรม ถ้าไม่มีธรรมโลกไม่มีความหมาย เป็นเหมือนกับสัตว์ โลกมนุษย์เราฉลาดกว่าสัตว์ทำลายเขาได้มาก ถ้ามีศีลธรรมไม่ทำลายกันได้ง่าย ๆ เช่น เราอยู่ด้วยกัน

มาก ๆ นี้ ต่างคนต่างมีศีลมีธรรม รู้กันหมด เป็นสภาพเหมือนกัน จิตใจเป็นอรรดเป็นธรรม เหมือนกัน ถ้าเป็นสัตว์มาก ๆ มาอยู่ที่นี่ โอ๊ย เป็นสนามรบกันเลยเข้าใจไหม กัดกัน ถ้าเป็นหมาก็กัดกันแหลกเลย ดีไม่ดีศาลาหลังนี้เสากี่เสานี้หมากัดกัน โดนต้นเสาล้มระเนระนาดไปหมด หมามันไม่มีศาสนาเข้าใจไหม ทีนี้ถ้าคนไม่มีศาสนาก็เหมือนกัน เข้าชุมนุมชนมาก ๆ นั้นละชุมนุมที่เกิดเรื่องเกิดราว

ถ้าชุมนุมชนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับวัดก็บวามีมากน้อยเพียงไรสงบเย็น ถึงจะมีเสียงบ้างก็เสียงอยู่ในวงของเศรษฐกิจธรรม ไม่ได้นอกเหนือจากนั้นไป ธรรมคุ้มครอง เช่นเข้าไปในวัดในวามีการมีงานบุญกุศลธรรมดานี้ มีมากมีน้อยก็สงบเย็นไป วัดจึงมีอยู่ทั่วไป ไปสร้างบ้านใหม่เมืองใหม่ที่ไหนต้องมีวัดมีวาเข้าไป วัดเครื่องหมายของธรรม เครื่องหมายของศาสนาเพื่อระงับดับทุกข์ทั้งหลาย เรียกว่าน้ำดับไฟ เย็นไป เข้าไปวัดไปวา ยิ่งไปหาสถานที่ที่ท่านบำเพ็ญอรรดบำเพ็ญธรรม ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติศีลธรรมจริง ๆ แล้วความเย็นต่างกันนะ

นี่เราพูดเป็นอรรดเป็นธรรมไม่เอียงหน้าเอียงหลัง พูดตามความจริง คือคำว่าพระก็ต่างกัน วัดก็ต่างกัน ต่างกันโดยลำดับ ตั้งแต่คนยังต่างกัน บ้านนี้บ้านนั้น เรือนนี้เรื่อนนั้นก็ยังต่างกัน ก็ต่างกันเป็นลำดับลำดับ ทีนี้พระวัดก็ต่างกันเป็นลำดับลำดับ ตลอดศีลธรรมภายในจิตใจก็ต่างกันเป็นลำดับลำดับ อย่างไรก็ตามก็ได้อยู่ การไปเห็นวัดเห็นวา เห็นพระเจ้า พระสงฆ์ มองเห็นผ้าเหลืองเครื่องหมายของศาสดา ผ้าเหลือง มันก็เย็นตาเย็นใจบ้างแล้ว แม้พระจะไม่ปฏิบัติดีแต่ผ้าเหลืองก็ยังทำให้ชุ่มเย็น ให้ระงับดับใจได้ นี่มันต่างกันนะ

ยิ่งอย่างไรในสำนักท่านผู้สงบเย็น มีธรรมภายในใจเต็มหัวใจด้วยแล้ว โห เย็นไปหมดเลยนะ เห็นไหมในตำรา พระพุทธเจ้ากับพระสงฆ์สาวกซึ่งล้วนตั้งแต่เป็นพระอรหันต์อยู่ด้วยกัน พระเจ้าแผ่นดินเสด็จมา เห็นไฟแว็บ ๆ เข้ามา ท่านรักษาความสงบขนาดนั้น เราจะเห็นได้ชัดเจน พระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทกับพระสงฆ์อยู่ ทีนี้เห็นไฟแว็บ ๆ เอ๊ นี่ใครเข้ามาในวัดเวลาเช่นนี้ นั่นฟังซิ แสดงว่ากลางคืนจะไม่มีคนเข้าไปจุ่นจ้านสำนักพระพุทธเจ้า วันนี้มองเห็นไฟ พระเจ้าแผ่นดินนั้นเสด็จมา ท่านรักษาขนาดนั้น จนไม่ทราบว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ท่านระมัดระวังรักษา เข้าสู่สำนักของศาสดาองค์เอกซึ่งเป็นที่ให้ความร่มเย็นแก่โลก

แล้วพระท่านก็ไปดู ท่านออกไปพบ ๆ เห็นทั้งบริษัทบริวารมีมาก เจียบหมดเลยนะ เห็นแต่ไฟแว็บ ๆ แต่ก่อนคงไม่มีไฟฟ้า ท่านไม่ได้บอกไฟฟ้า เห็นแต่ไฟแว็บ ๆ พอพระทราบแล้วก็มาทูลพระพุทธเจ้า แล้วพระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้ามาอย่างเจียบ ๆ เวลาท่านเข้า

มาฟังซิ นี่ที่เป็นหลักฐานพยานได้เป็นอย่างดีสำหรับธรรม าระดับทุกข์ของโลกนะ พอเสด็จเข้ามาถึงพระพุทธเจ้า มีพระประสงค์อะไรที่เสด็จเข้ามานี้ พระพุทธเจ้ารับสั่งกับพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าปเสนทิโกศล โอ้ ทั้งวันทั้งคืนโลกนี้ไม่มีความร่มเย็น ถึงเขาจะเสกสรรปั้นยอเป็นพระเจ้าแผ่นดินก็ตาม กองทุกข์ทั้งหลายรวมอยู่ที่พระเจ้าแผ่นดิน แทนที่ความสุขจะไปอยู่ที่พระเจ้าแผ่นดิน ความทุกข์จะจิตจางว่างเปล่า แล้วกลับตรงกันข้าม ความทุกข์มารวมอยู่กับพระเจ้าแผ่นดิน ไม่มีเวล่ำเวลาที่ปลดปล่อยอารมณ์หน้าที่การงานเกี่ยวกับไพร่ฟ้าประชาชนทั้งหลายได้บ้างเลย วันนี่จึงต้องหาโอกาส ถ้าจะไม่หาเลยก็จะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ตั้งหน้าตั้งตาเข้ามาเฝ้าพระองค์โดยเฉพาะ นั้นฟังซิ

พระองค์ก็ประทานพระโอวาทให้ ความเป็นผู้ใหญ่ก็ต้องรับภาระอันหนัก เพราะจิปาถะ ผู้ใหญ่ผู้น้อยมีแต่ตัวเรื่องตัวราวอยู่ในหัวใจ แสดงออกมาในแง่ต่างๆ ส่วนมากมักเป็นพิษเป็นภัยต่อกัน ผู้ใหญ่ต้องได้ระดับสิ่งเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา และคอยสอดส่องดูแลความสงบร่มเย็นของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่จึงหาความสุขได้ยากยิ่งกว่าผู้น้อย ผู้น้อยเขาอยู่ในป่าในเขาตามบ้านตามเรือนในป่าในเขา เขาอยู่สบาย แต่ผู้ใหญ่ที่อยู่ในเมืองอย่างนี้ เป็นผู้ใหญ่ปกครองแผ่นดินแล้วอย่างนี้หาความสุขไม่ค่อยได้แหละ พระพุทธเจ้าว่า แต่ยังมีโอกาส ที่มาหาเรานี้ก็นับว่าเป็นการดี พระองค์ประทานพระโอวาท พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เสด็จกลับแบบเงียบๆ เลยนะ

ถ้าเป็นธรรมดาสุขุมเสียงกิริยานี้จะไม่ปรากฏเป็นพระเจ้าแผ่นดินเลย เพราะเงียบไปหมด ยิ่งเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ได้เห็นชัดเจนว่า พระองค์ทรงยิ้มแย้มแจ่มใส พอพระทัยที่ได้เข้ามาเฝ้าพระองค์เวลานี้ นั้นพระเจ้าแผ่นดิน วันนี่เป็นโอกาสที่ดี เป็นมงคลอันสูงสุดแล้ว วันนี่และเวลานี้ด้วย นอกนั้นไม่มีเวลา เป็นประหนึ่งว่าไฟเผาหัวใจ ไม่มีเวล่ำเวลาจะพักผ่อนหย่อนตัวสบายบ้างเลย เข้ามาชั่วระยะนี้รู้สึกสงบเย็นหมด เรื่องราวทั้งหลายที่เคยปกครองให้เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวตลอดมา รู้สึกสงบระงับหมด เวลาพระองค์เสด็จมา เรื่องราวอะไรก็ไม่มี เงียบ สงบหมด ฟังเทศน์แล้วก็มีความยิ้มแย้มแจ่มใสในพระทัย เสด็จกลับไป

ประการสำคัญก็คือว่า พระกลางค้ำกลางคืนไม่มีคนไปยุ่งเหยิงวุ่นวายกับท่าน เพราะฉะนั้นท่านเห็นไฟแว็บๆ เข้ามาท่านถึงกับรับสั่งกับพระสงฆ์ว่า นี่ไฟมาอย่างไร ผิดเวล่ำเวลา นั้นฟังซิ ลองไปดูซิเป็นไฟยังไร พอไปแล้วก็กลับมาทูลพระพุทธเจ้าว่า พระเจ้าแผ่นดินกำลังเสด็จมา พระองค์ก็เปิดโอกาส แยกแยะพระออกไปให้พระเจ้าแผ่นดินเสด็จเข้ามา ท่านเหล่านั้นมีพระเจ้าแผ่นดินเป็นประธาน ได้รับความผาสุกเย็นใจยิ้มแย้มแจ่มใส

ตัวหน้ากันหมด หลังจากเสด็จไปจากพระพุทธเจ้าแล้ว ยิ้มแย้มแจ่มใสตัวหน้ากัน จึงเรียกว่า สมณานนฺจ ทสฺสนํ เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตมฺ การเห็นพระเจ้าพระสงฆ์นี้เป็นมงคลอันสูงสุด ยิ่งเห็นพระพุทธเจ้ากับพระสาวกทั้งหลายด้วยแล้ว ยิ่งเป็นมหามงคลเพิ่มเติมเข้าไปอีก

ด้วยเหตุนี้เราเป็นลูกชาวพุทธ อยู่ที่ไหนควรจะมีวัดวา มีศีลมีธรรม ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ภายในจิตใจ อย่าระลึกถึงตั้งแต่ฟันแต่ไฟ ตัวติดตัวดิน วุ่นวายส่ายสั่ว ไม่มีใครพึ่งใครได้ ไปที่ไหนมีแต่ความวุ่นวายเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มผู้เต็มคน เต็มสังคมต่างๆ หาความสงบสุขไม่ได้เลย นี่เป็นเรื่องของกิเลสพาลากพาถูไป เป็นอย่างนั้น ถ้ามีธรรมแล้วไปไหนก็เย็นสบาย จิตใจสงบ เราเข้าไปในวัดในวาฟังธรรมฟังธรรมจากพระเจ้าพระสงฆ์แล้วก็เป็นที่ชื่นใจ นำไปก็ไปประพฤติปฏิบัติ

ถ้าไม่มีเวลาใดจะว่าง เวลาคำคืนก็ไหว้พระ ได้มากได้น้อยที่เราเรียนมา แล้วให้นั่งทำความสงบใจ ระลึกพุทฺธ ธัมโม หรือสังโฆ ก็ได้ บทใดก็ตามให้อยู่ในใจของเรา มีสติ พักผ่อนอารมณ์ของใจ คือใจนี้ติดเครื่องตั้งแต่ตื่นนอน ไม่มีเวลาระงับดับเครื่องได้เลย ต้องเอาความนอนหลับระงับเรื่องความคิดปรุงของใจ ที่นี้เวลาเราเอาธรรมเข้าไประงับทั้งๆ ที่เราไม่ได้นอนหลับ จิตเราก็เย็นสบายภายในจิตใจ ให้พากันไปภาวนาสงบจิตใจ จะเป็นมงคลแก่เรา ยิ้มแย้มแจ่มใส

อย่างพระท่านอยู่ในป่านี้ท่านทำความเพียรระงับดับความทุกข์ภายในจิตใจ ที่กิเลส ก่อขึ้นมา เป็นน้ำดับไฟด้วยความ پاکเพียร ระงับจิตใจด้วยจิตตภาวนาท่านก็ผาสุกเย็นใจ จิตใจที่หมอบด้วยอำนาจของกิเลสบีบบังคับก็ค่อยสว่างกระจ่างแจ่มขึ้นมา มองเห็นทิศเห็นแดน มองเห็นบุญเห็นบาป มองเห็นสูงเห็นต่ำ ควรกราบไหว้บูชา ควรเคารพนับถือก็เคารพ ควรเมตตาสงสาร เช่นเด็กเล็กเด็กน้อย ก็เมตตา ผู้ที่ควรเป็นเพื่อนกันก็เป็นเพื่อนสนิท พึ่งเป็นพึ่งตายซึ่งกันและกัน ด้วยความเป็นสหายในธรรมด้วยกัน ถ้าสูงกว่านั้นขึ้นไป ก็เป็นที่กราบไหว้บูชา ทำความเคารพกราบไหว้บูชา นี่จิตใจมีธรรมย่อมมีสูงมีต่ำ รู้จักสูงจักต่ำ ไม่ได้เลอะๆ เทอะๆ ไปหมดนะ

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันมีธรรมมีธรรมทุกคน เช่น เข้ามาในวัดนี้พระจะไม่เห็นท่านง่าย ๆ แหะสำหรับวัดนี้นะ นั้นเขตแดน บริเวณนี้เป็นบริเวณของประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลวงตา จากบริเวณนี้เข้าไปกว้างแคบขนาดไหน เป็นบริเวณของพระ ห้ามไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย พระจำนวนตั้ง ๕๐ กว่าอยู่ในนี้ ท่านอยู่กระต๊อบของท่าน กระต๊อบเล็ก ๆ แอ้มด้วยผ้าจีวรขาด แต่ก่อนมุงหญ้า เวลาหน้าแล้วไฟไหม้ป่ามันลูกกลมเข้ามาเผา

วัด ไหม้กุฎิพระก็มี เลยต้องเปลี่ยนเครื่องมุงเสียใหม่ แต่ก่อนมุงด้วยหญ้า ต่อมานี้มุงด้วยสังกะสี มุงด้วยกระเบื้อง แต่ไม่ใช่สังกะสีและกระเบื้องดีๆ นะ ไปหาเก็บเศษเก็บเดนกระเบื้อง สังกะสีขาดๆ ไปมุงของท่าน พออยู่ได้

กลางคืนกลางวันท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิ ชำระจิตใจ จิตใจนี้ความโลภเป็นกิเลสประเภทหนึ่ง เป็นไฟประเภทหนึ่ง มันติดมันดินมันเป็นไฟ ความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา เหล่านี้เป็นไฟเป็นไฟภายในหัวใจ ท่านระงับสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตตภาวนาของท่าน เพราะฉะนั้นพระวัดนี้ถ้าไม่ใช่เวลา จะไม่ได้เห็นท่านนักละ เห็นก็องค์สององค์ นอกนั้นอยู่ในป่าหมด ท่านทำความพากเพียร เวลาพูดคุยธรรมะกันมีแต่ความเย็นภายในจิตใจ ความแปลกประหลาด ความอัศจรรย์ ออกมาจากจิตใจของท่านที่ได้ภาวนา มาสนทนาปราศรัยซึ่งกันและกัน เป็นมงคลด้วยอรรถด้วยธรรมทั้งนั้น

ท่านพบกับท่านก็เป็นอรรถเป็นธรรม เวลาประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับท่าน หากจะมีการคุยการอะไรกันบ้าง ก็มีแต่ธรรมล้วนๆ ผู้มาฟังก็ได้อรรถได้ธรรมไปเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง สำหรับพระวัดนี้มีพระมามาก หลายประเทศนะ ประเทศนอกมีเยอะ พวกฝรั่งมั่งค่าสำหรับประเทศไทยเรามีทุกภาคอยู่ในนี้ทั้งนั้น โดยหลวงตาเป็นหัวหน้า เป็นหัวหน้าก็สะดวกสบายใจ เพราะลูกศิษย์ลูกหาตั้งหน้าตั้งตามาปฏิบัติธรรม จิตใจเป็นอรรถเป็นธรรมแล้ว จะมาจากชาติชั้นวรรณะ ประเทศเขตแดนใดก็ตาม เข้ามาแล้วมีธรรมวินัยเป็นเครื่องวัดเครื่องตวง เข้ากันได้เป็นแบบพิมพ์อันเดียวกันหมด เพราะฉะนั้นการทะเลาะเบาะแว้งกันจึงไม่เคยมีสำหรับวัดนี้ ตั้งแต่สร้างวัดมาจนกระทั่งปานนี้ เชื่อหรือไม่เชื่อท่านทั้งหลาย ไม่เคยเห็นมีพระทะเลาะเบาะแว้งกันเลยจนกระทั่งปานนี้ละ สร้างวัดมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๘ เดือนพฤศจิกายน ตอนปลายเดือน ปลายเดือนพฤศจิกายน ๙๘ ๙๙ จนกระทั่งปานนี้

พระนี้มาจากแห่งหนตำบลใดไม่กำหนด ประเทศไหน ๆ แล้วจังหวัดใดภาคใดมาเต็มอยู่ นี้ เป็นแบบพิมพ์อันเดียวกัน คือลูกศิษย์ตถาคต ต่างคนต่างเล็งหลักความถูกต้องแม่นยำคือธรรมวินัยเป็นเครื่องดำเนิน การแสดงออกต่อกันจะไม่นอกเหนือจากหลักธรรมหลักวินัยซึ่งเป็นความถูกต้องดีงาม สัมผัสสมาธิจิตใจให้มีกำลังต่อกันเลย มีแต่อย่างนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นมีจำนวนมากน้อยเพียงไรจึงเป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกัน หลวงตาเองก็สบายใจ ไม่ได้ชำระสะสางเกี่ยวกับเรื่องลูกวัดทะเลาะกัน ไร่เราลูกวัดไม่ทะเลาะกัน เราจะไปหาทะเลาะลูกวัดก็ไม่ได้ เราก็ไม่ทะเลาะ แต่ส่วนมากหลวงตามักทะเลาะลูกวัดนะ ลูกวัดมันทำอะไรเชื่อๆ ซ่าๆ เข้าไปจี้อวดเอา เข้าใจไหม ส่วนมากมีแต่หลวงตาหัวหน้าวัดไปทะเลาะลูกวัด

ลูกวัดเห็นหลวงตานี้หมอบนะ ไล่ไม่หนี หากหมอบ เห็นแล้วกลัว แต่จะไล่หนีไปไหนไม่ยอมไป มันก็แปลกอยู่นะ นี่ละธรรมกับธรรมอยู่ด้วยกันเป็นอย่างนั้น ผู้ใหญ่ก็ดูว่ากล่าวด้วยอรรถด้วยธรรมของผู้ใหญ่ ผู้น้อยเข้ามาศึกษาก็ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงดูว่ากล่าวหนักเบาอย่างน้อยเพียงไร ผิดตรงไหนบ้าง ยึดไปปฏิบัติๆ ผู้นั้นเอาภาชนะรับทางนี้ก็เทน้ำลงไปรับกันได้ ต่างองค์ต่างก็อยู่ด้วยความผาสุกเย็นใจ ถ้าพูดถึงเรื่องการทะเลาะกัน เราพูดตรงๆ บอกไม่เคยมีตลอด ว่างั้น เพราะต่างองค์ต่างมาด้วยอรรถด้วยธรรมทั้งนั้น เราก็เย็นใจ แนะนำสั่งสอนด้วยอรรถด้วยธรรม ควรดูๆ ควรดีๆ ไม่ควรดู ไม่ผิดไม่ว่า ถ้าผิดมากผิดน้อยก็ว่า ตำนินตรงที่ผิดให้ซ่อมแซม ถ้าผิดมากเอาลงมาก ๆ

แต่คำว่าผิดมากไม่ได้หมายถึงผิดจนข้ามเกินพระธรรมวินัยไปจนดูไม่ได้นะ คืออย่างน้อยเป็นลำดับ เช่น เม็ดทรายแล้วก็มาเม็ดหินเม็ดอะไรวัดขึ้นๆ แต่ไม่ใช่ภูเขาทิ้งลูกที่เรียกว่าใหญ่ เข้าใจไหม ถ้าเป็นภูเขาทิ้งลูกนี้โลกแตก วัดนี้อยู่ไม่ได้ ถ้าพระได้ทะเลาะกันขนาดนั้นแล้ว ไม่เคยมี ทะเลาะเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่เคยมี หัวหน้าวัดก็คอยดูลูกวัด ใครมียังงี้ๆ ก็สมชื่อสมนามว่าเป็นหัวหน้าได้ ต้องคอยสอดส่องดูแล เมื่อเห็นเรียบร้อยแล้ว ผู้ใหญ่ก็เย็นใจ ผู้น้อยก็สงบเย็นใจสบายใจ แล้วอยู่ด้วยกันไปอย่างนี้ตลอด ต่างองค์ต่างสั่งสมความดีงามเข้าสู่ใจ ออกจากนี้แล้วก็ไปสู่ถิ่นฐานบ้านเรือนของตน ไปก็นำธรรมที่ได้จากครูอาจารย์นี้ไปแนะนำสั่งสอนกระจายออกไปๆ

วัดนี้เท่าที่เป็นมาโดยลำดับตั้งแต่สร้างวัด จึงไม่เป็นวัดที่จุนจ้าน ใครจะมามากมาน้อยให้อยู่ในเขตนี้ เขียนบอกไว้เลยห้ามไม่ให้เข้า นั่นเป็นเขตพระ นี่เป็นเขตประชาชน จากนี้ออกไปโน้น เป็นเขตตายตัวเลย ปฏิบัติกันมาอย่างนี้ พระต้องการความสงบก็อยู่ข้างใน มีกิจการงานอะไรก็ออกมาภายนอกช่วยกันตามเวล่ำเวลาที่จำเป็นเท่านั้น

ดีแล้ววันนี้ท่านทั้งหลายได้มาเยี่ยมวัดเยี่ยมวาศิษย์ครูอาจารย์ ว่าเห็นหลวงตาบ้างตั้งแต่ในโทรทัศน์ไม่เคยเห็นตัวจริง ที่นี้เวลามาเห็นตัวจริงกับโทรทัศน์แล้วต่างกันอย่างไรบ้าง เท่าที่ดูเวลานี้เป็นยังงี้ ต่างกันที่ตรงไหนบ้างละ ตอบมาดูซินะ (ต่างกันที่ได้บาร์มีจากหลวงตา) เวลาเห็นโทรทัศน์กับมาเห็นที่นี้ได้บาร์มี เห็นโทรทัศน์ไม่ได้ (ได้คะแต่น้อยอยากชมหลวงตาคะ) ไม่ใช่กลัวหมัดสวนเธอ เออ เห็นรูปเห็นร่างอย่างนั้นเป็นอย่างหนึ่ง เห็นตัวจริงก็เป็นอย่างหนึ่ง มันก็เป็นธรรมดาแหละ อย่างได้เห็นได้ยินกิริยาทางโทรทัศน์ ทางอินเตอร์เน็ต เป็นอย่างหนึ่ง มาเห็นตัวจริงอีกก็เป็นอย่างหนึ่ง มันต่างกัน

จะยกตัวอย่างให้ท่านทั้งหลายได้เห็นชัดเจน พี่น้องทางจังหวัดอยุธยา รถใหญ่ตั้งสามสี่คันรถ พอรถจอดหน้าวัดแล้วก็หลังไหลเข้ามานี้เต็มศาลาเลย หลวงตามานั่งแล้วก็

ถามหาเหตุผลโลกอะไร ก็บอกว่าตั้งหน้าตั้งตามาเยี่ยมหลวงตาด้วยตัวเองให้เห็นชัด ๆ คือเห็นแต่ในทีวีก็ไม่ค่อยถนัดชัดเจนนัก วันนี้จึงอยากมาดูตัวจริง เราก็ถาม เห็นในทีวีเห็นชัดเจนหรือ เห็นชัด แล้วเห็นตัวจริงแล้วเห็นชัดเจนไหม เห็นชัดเจน แล้วที่นี้ดูทีวีกับดูตัวจริงนี้ต่างกันอย่างไรบ้าง โอ้ ดูในทีวีรู้สึกดูเด็ด เผ็ดร้อน ดูทีวีเป็นอย่างนั้น มาดูตัวจริง ๆ เห็นเจียบ ๆ สงบ ทางนี้ก็ขยับ มันขบขันในใจ ลายมันยังไม่ได้ออก เล็บมันอยู่นี่เข้าใจไหม

จากนั้นมาแล้วก็พูดธรรมะไปละ พูดไป ๆ เรื่อย ๆ พอพูดจบลงทางนั้นถามปัญหาขึ้นมา ตอบปัญหาคนนั้น ตอบปัญหาคนนี้ พูดไปพูดมาต่างคนต่างอยากดู แล้วคุกเข่าขึ้นดู คนนั้นอยากดูก็ยืนขึ้นไปเรื่อย แล้วทำไมเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนเห็นมาเรียบ ๆ เหมือนอย่างหลวงตาอยู่ในทีวีเป็นดูเด็ด หลวงตาอยู่ที่นี้เจียบ ๆ ที่นี้เราอยู่เจียบ ๆ ทางนี้ทำไมถึงต้องขึ้นอย่างนั้น โอ้ย ดูแล้วมันก็ไม่ถนัด ที่นี้เป็นยังไงดูในทีวีนั่นแล้วกับมาดูตัวจริงเป็นยังไงล่ะ ที่แรกเขาบอกว่าดูทีวีดูเด็ด มาดูที่นี้เจียบ ๆ สงบ ที่นี้เวลาทางนี้ขึ้น ออกลวดลายขึ้นเวทีแล้วมันก็ต้องต่อยใช้ไหมล่ะ แล้วที่นี้มาดูตัวจริงแล้วเป็นยังไง โอ้ย ตัวจริงนี้ดูเด็ดยิ่งกว่านั้นไปอีก ดูเด็ดเท่าไรยิ่งคุกเข่าขึ้นดู ๆ เลยต่างคนต่างยืนหมด นั่งลง โอ้ย มันไม่ยกนั่ง ขบขันกัน หัวเราะกันลั่น ๆ

ดูทีวีก็ว่าดูเด็ด มาดูตัวจริงเรียบ ๆ ธรรมดา ที่นี้พอขึ้นเวทีเท่านั้น โอ้ย ตัวจริงนี้ดูเด็ดกว่า เลยไปใหญ่เลย นี่ยกตัวอย่างมาพูดให้ฟังเฉย ๆ มันอาจต่างกันบางอย่างนั้นแหละ ทางทีวีก็เป็นอย่างหนึ่ง ดูตัวจริงก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ไม่เหมือนกัน นี่ก็ออกทั่วประเทศไทย ทีวีนี่ก็ออกมานานแล้ว โทรทัศน์ วิดีโอ ออกมาตั้งนานแล้ว ๕ ปีกว่าแล้วมั้งเวลานี้ออกทางอินเทอร์เน็ตด้วยนะ ออกทั่วโลกเลย เวลาเราพูดอยู่นี้เขาฟังเขาดูอยู่นะเวลานี้ ออกทั่วโลกทางอินเทอร์เน็ต เราพูดอย่างนี้ก็เป็นอย่างนี้ เขาดูอยู่ทางโน้น มีสหรัฐ เป็นต้น มีหลายประเทศเขาฟังเช่นเดียวกับเราเนี่ย ได้ฟังพร้อม ๆ กัน ได้เห็นพร้อมกัน เวลานี้กำลังกระจายออกมากธรรมะหลวงตา แสดงทางอินเทอร์เน็ต ประเทศไหนต่อประเทศไหนแล้วถามปัญหามาเรื่อย เราก็ตอบ ตอบนี้ก็ออกรับกัน ๆ เรื่อย ๆ ไปอย่างนี้

พอเข้าอกเข้าใจแล้วนะวันนี้ พูดเพียงเท่านี้ละ ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th